

จากแอดมิชชั่น ถึงการศึกษาไทย

เมื่อวานนี้ เป็นวันประกาศผลแอดมิชชั่น ปีการศึกษา 2557

หมายความว่า เด็กหนุ่มสาวเกือบแสนคน จะมีทั้งคนที่สมหวังและผิดหวัง

เป็นช่วงรอยต่อ เปลี่ยนผ่านสถานะของชีวิต จากเด็กมัธยม กระโปรงบาน-ขาสั้น ก้าวไปเป็นคนหนุ่มสาว-นิสิตนักศึกษา เล่าเรียนเพื่อเตรียมตัวออกมาใช้ชีวิตวัยทำงานต่อไป

คนที่ผ่านรอบนี้ยังต้องไปสอบสัมภาษณ์และตรวจร่างกาย ส่วนผู้ที่ไม่ผ่านก็ยังมีสถาบันอุดมศึกษาเปิดรับสมัครโดยตรงอีกจำนวนมาก ชีวิตทางการศึกษาไม่ได้ถูกประหารแต่อย่างใด

โอกาสนี้ ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์) ได้สำรวจความคิดเห็นเรื่อง “ชีวิตเด็ก ม.ปลาย สุรั่วมหาวิทยาลัย”

พบประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับชีวิตของเด็ก ม.ปลาย ผู้บริหารการศึกษาของชาติ ผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษา ทั้งผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน ผู้ปกครอง ควรพิจารณาตั้งคำถาม ดังต่อไปนี้

1) นักเรียนม.ปลายส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.2 นิยมเรียนพิเศษ

เด็กให้เหตุผลว่า เรียนในห้องเรียนไม่ค่อยเข้าใจ และเนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับที่จะใช้สอบเข้ามหาวิทยาลัย

และเมื่อถามเจาะจงเฉพาะผู้ที่เรียนพิเศษว่า ถึงเวลาสอบ ใช้ความรู้จากที่ใดมากกว่ากัน ระหว่างความรู้ที่เรียนในห้องเรียนกับความรู้ที่ได้จากการเรียนพิเศษ ปรากฏว่า ร้อยละ 59.6 บอกว่าใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนในห้องเรียน และจากที่เรียนพิเศษพอๆ กัน รองลงมาร้อยละ 27.9 ใช้ความรู้ที่ได้จากการเรียนพิเศษมากกว่า และมีเพียงร้อยละ 12.5 ที่ใช้ความรู้ในห้องเรียนมากกว่า

ประเด็นนี้ ไม่ควรถูกมองข้าม

เพราะเกี่ยวข้องกับความได้เปรียบ-เสียเปรียบของเด็กนักเรียน ทำให้เด็กที่มีเงินเรียนพิเศษได้เปรียบเด็กที่พ่อแม่ไม่มีปัญญาจ่ายค่าเรียนพิเศษแพงๆ ให้แก่ลูกหลานของตนเอง

เราทำให้คนทุกคนมีฐานะครอบครัวเท่ากันไม่ได้ แต่เราควรจะให้เด็กทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาในคุณภาพเท่าเทียมกันได้

1.การเรียนในห้องเรียน ควรจะได้รับความรู้ที่สมบูรณ์พร้อม เพียงพอที่จะใช้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้โดยไม่จำเป็นต้องไปเรียนพิเศษ ส่วนใครจะทำได้-ไม่ได้ก็อยู่ที่ความตั้งใจและสติปัญญา

2.ควรจะมึนงงในการจัดเก็บภาษีพิเศษจากกำไรของธุรกิจการเรียนพิเศษ ในฐานะที่เป็นสินค้าไม่จำเป็น เพราะเรียนในห้องเรียนปกติก็เพียงพอแล้ว แถมไปเพิ่มความเครียด เพิ่มความกดดันแก่เด็กๆ แล้วนำรายได้นั้นมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา กิจกรรมสร้างสรรค์ ทูการศึกษา อุดหนุนการศึกษาแก่เด็กที่ผู้ปกครองมีฐานะด้อยกว่า

2) ประเด็นหลักเกณฑ์ที่ใช้เลือกคณะและมหาวิทยาลัยที่จะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของรัฐ ปรากฏว่า นักเรียน ม.ปลาย ร้อยละ 55.5 บอกว่า เลือกคณะที่ชอบและตั้งใจจะเรียน โดยไม่สนใจเรื่องสถาบัน

ร้อยละ 25.5 จะเลือกสถาบันที่ชอบเป็นหลัก

ประเด็นนี้ สะท้อนวิถีคิดที่น่าสนใจ

เด็กยุคนี้ ไม่บ้าเห่อเรื่องสถาบันนิยมแล้ว ใช่หรือไม่?

ไม่เหมือนบางยุค จะต้องได้

เข้าจุฬาฯ หรือธรรมศาสตร์ ฯลฯ จะคณะอะไรก็ได้ ขอให้เป็นที่นิยมในสถาบันที่มีชื่อเสียงพวกนั้นก็พอ

ยกตัวอย่าง คนใหญ่โตของระบอบทักษิณ มีมหาวิทยาลัยของตระกูลอยู่แท้ๆ ยังต้องโกงเพื่อช่วยให้ลูกสาวได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐ คนหนึ่งข้อสอบรั่ว อีกคนเข้าโครงการพิเศษ เป็นต้น

ค่านิยมแบบนี้จางลงไป อาจจะเป็นเพราะความโดดเด่นของสถาบันที่มีชื่อเสียงเหล่านั้นลดน้อยลง ประกอบกับการพัฒนาของสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจำนวนมาก หรือไม่?

หรือโอกาสในสังคมยุคนี้ เปิดกว้างมากขึ้น ไม่ว่าจะจบจากสถาบันไหน หากมีความรู้ความสามารถก็อาจประสบความสำเร็จได้ด้วยตัวเอง ไม่มีแต่มีพิเศษจากการเป็นศิษย์เก่าสถาบันไหน อาทิ พวกสิงห์แดง-ดำ ฯลฯ จึงเน้นที่ตัวสาขาวิชาที่ตนเองต้องการไปหาความรู้ หรืออยากจะจบออกไปทำงานมากกว่า

สะท้อนแนวโน้มที่ดีหรือไม่ดีของระบบการศึกษาและสังคมไทย?

3) ประเด็นความมั่นใจต่อระบบการเรียนการสอนของไทยว่าจะทำให้นักเรียนมีศักยภาพดีกว่านักเรียนในประเทศอาเซียนได้มากน้อยเพียงใด พบว่านักเรียน ม.ปลายร้อยละ 60.1 มั่นใจน้อยถึงน้อยที่สุด ในขณะที่ร้อยละ 14.6 ระบุว่าไม่มั่นใจเลย!!!

ประเด็นนี้ น่าจะสะท้อนและทีมแทงไปถึงหัวใจเกี่ยวข้องในระบบการศึกษาโปรดทำการตรวจสอบในเชิงลึก เพื่อดำเนินการแก้ไขปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของไทยโดยด่วนที่สุด!!!

4) สุดท้าย... สังคมไทยพึงตระหนักว่า เด็กๆ เหล่านี้ จะเติบโตขึ้นมาเป็นกำลังหลักของประเทศชาติในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า ขณะนี้ กำลังก้าวจากการเป็นเด็ก ม.ปลาย ข้ามไปสู่การ

เป็นนิสิตนักศึกษา

เป็นช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญของชีวิต
หลายคน ต้องเสียคน เสียเด็ก เสียโอกาสพัฒนาศักยภาพชีวิต ก็ช่วงนี้
เพราะปรับสภาพชีวิตไม่ทัน ทั้งการเรียน การใช้ชีวิต ตลอดจนความคิดและจิตใจ
บางคนสามารถปรับจนชีวิตได้ จากที่เคยไร้สาระ ก็กลายเป็นคนหนุ่มสาว
ที่มีไฟชีวิต มีไฟทำงาน มีแรงบันดาลใจที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ดีในสังคม
หรือเรียกว่า มีอุดมการณ์

ที่น่าคิด คือ สถาบันอุดมศึกษาของไทยเรา น่าจะมีกระบวนการที่
สนับสนุนการเปลี่ยนผ่านชีวิตในช่วงนี้ให้กับเด็ก ๆ ของเราอย่างเป็นระบบ
จริงจัง และละมุนละม่อม เพื่อปลูกความคิดจิตใจที่มีพลังสร้างสรรค์ คิดถึง
ประเทศชาติส่วนรวม ซึ่งที่ผ่านมา เรายังไม่เคยทำอย่างเป็นเรื่องเป็นราว

ลองคิดเล่นๆ หากใช้เวลา 3-6 เดือนเริ่มต้น นักศึกษาใหม่ยังไม่ต้องเรียนวิชาการ
อะไรมาก แต่ทุกคนจะต้องผ่านหลักสูตรบางอย่างที่ให้ประสบการณ์ชีวิตที่มีคุณค่า
มีความหมาย สร้างสำนึกและความเข้าใจในเรื่องส่วนรวม สังคม ประเทศชาติ อาทิ

มีระบบให้ออกไปทำงานอาสาพัฒนาชนบท ไปทำงานในหมู่บ้านที่
อยู่ต่างถิ่นกำเนิดของตน สัมผัสชีวิตชาวบ้านที่แตกต่างจากที่คุ้นเคย รู้จัก
ประเทศไทย คนไทย กว้างขวางและลึกซึ้งขึ้น ก่อร่างอุดมการณ์ความคิด

มีระบบให้ทดลองไปใช้ชีวิตและทดลองช่วยงานในสถานที่ทำงานจริง
ตามอาชีพที่ตนเองสนใจ ไม่ว่าจะเป็น วิศวกร สถาปนิก งานโฆษณา งาน
สื่อสารมวลชน งานการเกษตร ฯลฯ เมื่อได้สัมผัสกับบรรยากาศการทำงานจริง
แล้ว เด็กๆ จะตื่นตัว และตระหนักว่าตนเองจะต้องกลับมาใส่ใจกับการศึกษา
หาความรู้ในด้านใด อย่างไรต่อไป ไม่ต้องรอฝึกงานเอาตอนก่อนจบ เพราะ
วัตถุประสงค์ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว เป็นต้น

สารส้ม